

Serçeler

– zeliha uyar · 13 Aralık 2013

Serçeler

Bu gün karlı bir sabaha uyandım. Lapa lapa yağan karı izlerken, beyazın masumiyetine hayran kalmamak elde değildi. Önce toprak bembeyaz yüzüyle gülümsedi. Sonra ağaç dallarındaki o zarafet ve aydınlığa takıldı gözlerim. İşte gelinliğini giymişti doğa ve “Mutluluğumu sizlerle paylaşmaya hazırım.” der gibiydi.

Uzun sürse bu mutluluk! diye umut ettiğim anlarda, serçelere takılır gözlerim. Kabarmış tüyleriyle, yiyecek arayışındaki serçelere. Kendilerine bir barınak bulmuş olsunlar diye dua etmeye başlarken bulurum kendimi ve yüreğime bir ince sızı saplanır. Doğurganlığın ve ölümün sembolü olan toprak, tüm kirliliklerine bir süreliğine veda etmiştir, etmesine ya; serçelerin yemekleri o örtünün altında kalmıştır. İşte o zaman, biraz daha yanar içim. Çünkü serçeler bir damla gözyaşı dökerlerse, ölürlermiş! Sadece serçeler mi üşür şimdi? Sadece serçeler mi aç kalmıştır? Dünyada binlerce evsiz barksız olduğunu bilirken üstelik. Neden ille de serçelerin aciziyetiyle buğulanır gözlerim. Buna da hemen kılıf bulur riyakâr yüreğim, gözün görmediğine gönül katlanırmış der çıkarım işin içinden...

Karın o muhteşem güzelliği serçelerin ölümü demekse, beyaz ölümün de rengidir aynı zamanda... Serçeler kar yağarken ölür. Her genç kızın hayali olan beyaz gelinlikte, babamın kulaklarımda çınlayan sesiyle anlam buluyor şu anda. Beyaz gelinlik içinde çıktığın bu eve, kefenle dönebilirsin ancak. Kefen bile beyazsa, yaşamı simgeleyen gelinlik de ölümün rengidir aslında. Serçelere benzeştiririm hemcinslerimi ve kendimi. Küçük bedenlerinin ürkekliği, biraz direngen duruşları ama her seferinde egemen zihniyetine boyun bükten yalnızlıkları.

Sonra nedenler çoğalıyor beynimde. Neden? Neden her iyilik bir kötülükle sınanır? Neden her doğrunun karşıtı bir yanıdır? Beyaz gelinliğin kefenle örtüştürülmesi, bu ülkeye has bir düşünce midir? Bir genç kadına en mutlu günün aynı zamanda bir ölüm günü olduğunu anımsatmak fikrine duyulan ihtiyaç nedendir? Kar yağmıştır; doğa gelinliğiyle gülümserken dünyaya, serçeler ve evsizler açlık ve ölümle sınanır. Tüm zayıfları elemek gibi bir döngüsü varken evrenin. İnsanoğlunun buna verdiği katkı tüylerimi ürpertiyor şu anda

Evet, lapa lapa kar yağıyor ve ben artık biliyorum ki bu saflığın ardına saklanan bir ayaz saracak şehrimi. Bir günlük mutluluktur yaşanan, kadına da biçilen rol aynıdır. Bir günlük aldaniş, sonrasında toplumun beklentilerine karşılık olmak zorundadır. Yani ayaza teslimiyet mecburi, beyazda ihanettir. Önce serçelere, evsizlere, kimsesizlere, sonra kadının en mutlu gününü ölümle aynı karede kanıksamasını dayatan düzene teslimiyette dönüşen yaşamlar...